

ODŻYWIENIE (3) sb n

Teksty nie oznaczają ó oraz é lub oznaczają niekonsekwentnie; o prawdopodobnie jasne (tak w od-); końcowe e pochylone.

sg N odżywienie (2); -é (1), -(e) (1). ◊ [G odżywieni(a).] ◊ A odzywieni(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. odżywić.

I. Rzeczownik od „odżywić”: *Nakarmienie, wyżywienie* (2) : Refectus – Odżywienie, ochłodzenie, poielienie. *Calep* 904a.

odżywienie kogo (1): to coby w onym opilltwie miało mární zginąć/ áby fię to ná odzywienie vbogich obroćiło *WerGość* 270.

II. Rzeczownik od „odżywić się” w nie zaświadczonym u nas znaczeniu: *Powrót do życia, zmartwychwstanie* (1) :

Przen: Zbawienie, życie wieczne [czyje = kogo] (1) : A toć ieft odzywienie náłze/ á toć ieft oczekawanie náłze tych przyszłych rádości náłzych á tych łtolic náłzych. *RejAp* [169].

a. [O ziarnie: Gdy ziarno pńzeniczne [...] będzie w ziemię wrzuczono/ ktore widzifz iż martwe było/ ani gdyby było nieokazało łwego odźiuienia/ by było wziemię niewrzuczone/ ktore potim [...] poda złiebie piruej nadobną zieloną trawkę/ potim zdziebłko/ potym kłofek/ a ftąd fie okazue oźwienie iego. *RejKat* 80.]

Cf **ODŻYWIĆ**